

Arrest

nr. 224 779 van 9 augustus 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 25 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 april 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten(1): [...]

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 10.04.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 10.04.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

[...]

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene begeeft zich op het grondgebied zonder enig identiteitsdocument op zak en gedraagt zich op het ogenblik van een identiteitscontrole weerspanning ten aanzien van de politie (AN.55.LB.042275/2019). Ten laste van betrokkene werd door de politie van Antwerpen op 09.04.2019 pv's opgesteld wegens poging verkrachting, weerspanning, wederrechtelijk bezit van verdovende middelen en het onder invloed zijn van verdovende middelen (pv's nummers AN.41.LB.042269/2019, AN.37.LB.042256/2019, AN.60.LB.042274/2019, AN.92.LB.042277/2019). Gezien het gewelddadig karakter van deze feiten en de aard van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Betrokkene begeeft zich op het grondgebied zonder enig identiteitsdocument op zak en gedraagt zich op het ogenblik van een identiteitscontrole weerspanning ten aanzien van de politie (AN.55.LB.042275/2019).

Op 09.04.2019 werd betrokkene door de politie van Antwerpen aangehouden wegens poging verkrachting, weerspanning, wederrechtelijk bezit van verdovende middelen en het onder invloed zijn van verdovende middelen (pv's nummers AN.41.LB.042269/2019, AN.37.LB.042256/2019, AN.60.LB.042274/2019, AN.92.LB.042277/2019). Hij was niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie. Gezien het gewelddadig karakter van deze feiten en de aard van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 10.04.2019 door de politiezone van Antwerpen en geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Algerije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene werd gehoord op 10.04.2019 door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene werd gehoord op 10.04.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen. In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel wordt afgeleid uit de schending van "artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel".

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"Verzoeker kreeg een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Redenen: Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74111, §1, tweede lid de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: 1°: voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Dat de beslissing van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier. Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de feitelijke situatie van verzoeker waarbij dient te worden benadrukt dat verzoeker een matroos is die vaak op zee is en af en toe aan wal komt. In dat kader dient hij binnen de Schengen over de mogelijkheid te beschikken om aan wal te gaan. Indien er een inreisverbod wordt opgelegd, belemmert die voor verzoeker zijn mogelijkheid om aan land te komen in België.

Men stelt dat betrokkene gehoord werd, doch neemt men over zijn feitelijke elementen geen enkele relevante en pertinente motivering op in de beslissing.

Verzoeker heeft intussen België vrijwillig verlaten. In het inreisverbod neemt men volgende motivering op die absoluut niet pertinent, draagkrachtig en relevant is in onderhavig dossier:

"Betrokkene werd gehoord op 10.04.2019 door de politiezone van Antwerpen en geeft geen reden waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Algerije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene werd gehoord op 10.04.2019 door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan de bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene werd gehoord op 10.04.2019 door de politiezone van Antwerpen ne verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen. In het administratief dossier van betrokkene is er geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing met de bepalingen van artikel 74/13."

Men neemt elementen op in de motivering die niet van belang zijn wanneer men een beoordeling maakt om een inreisverbod op te leggen. Het is duidelijk dat dit gewoonweg een kopie is van de motivering die werd opgenomen in het bevel om het grondgebied te verlaten. Daar vinden we immers identiek dezelfde motivering terug. Het gaat in casu aldus om knip - en plakwerk in plaats van een gedegen en pertinente motivering die een inreisverbod kan rechtvaardigen. Aldus heeft men het dossier van verzoeker niet met de nodige zorg behandeld. Men neemt immers identiek dezelfde motivering op als in het bevel om het grondgebied te verlaten en verder zijn deze motieven niet relevant voor het inreisverbod. Men stelt dat er geen schending is van artikels 3 en 8 EVRM. Verzoeker heeft echter nooit aangegeven dat hij ziek is, medische problemen heeft of een gezin. Aldus is het opmerkelijk dat hierover een motivering wordt opgenomen die bovendien stelt dat verzoeker tijdens zijn verklaring geen reden geeft waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Men gaat gewoon aan de realiteit voorbij dat verzoeker een matroos is en aldus de mogelijkheid moet hebben om aan land te kunnen komen. Indien hij een inreisverbod krijgt, dan wordt hem die mogelijkheid ontzegd om in België aan land te komen.

Dit heeft overigens niets te maken met artikel 3 EVRM, noch met medische problemen. Verzoeker begrijpt dan ook niet waarom dergelijke motivering werd opgenomen. Het is duidelijk dat men louter de motivering van het bevel heeft gekopieerd zonder deze toepasselijk te maken in het kader van een inreisverbod!

Dat het dossier van verzoeker niet met de nodige zorg werd behandeld en dat zijn feitelijke situatie niet aan bod is gekomen. Dit getuigt van een inbreuk op het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel. Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld

Zoals reeds gesteld is verzoeker een matroos en dient het voor hem mogelijk te zijn om aan wal te gaan. Dit is niet mogelijk indien hij een inreisverbod heeft. Verzoeker heeft reeds gevolg gegeven aan zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Doch het inreisverbod is niet redelijk.

Immers is het zijn eerste bevel om het grondgebied te verlaten en heeft hij hier onmiddellijk gevolg aan gegeven. Verder is tot op heden niet aangetoond dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde. Hij werd tot op heden niet veroordeeld en aldus dient artikel 6 EVRM (vermoeden van onschuld) te worden gerespecteerd.

Tot slot is hij een matroos die veelvuldig op zee is en van tijd tot tijd aan wal dient te gaan. Het inreisverbod belemmert dit en er wordt niet aangetoond dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde. Niettemin koos men voor een inreisverbod van drie jaar! Dat het duidelijk mag zijn dat dit absoluut onredelijk is. Bovendien dient verzoeker zijn beroep te kunnen blijven uitoefenen en het inreisverbod maakt dit onmogelijk indien hij niet aan land kan gaan. Dit heeft ernstige implicaties voor verzoeker.

Men heeft hier duidelijk niet in alle redelijkheid een afweging gemaakt tussen de belangen van de vreemdeling en de belangen van België. Men heeft tout court geen enkele afweging gemaakt en legt zomaar een inreisverbod op. Dit is absoluut niet redelijk! Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen. Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen. Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden. Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt. De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden). De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker is gebeurd. Men maakt geen melding van de beroepsactiviteit van verzoeker en zijn noodzaak om in het kader daarvan aan wal te gaan. Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens het dossier van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen. Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen. Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met

kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Verzoeker betoogt in essentie dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij een matroos is die vaak op zee is en af en toe aan wal komt. Hij moet dus binnen de Schengenzone over de mogelijkheid beschikken om aan wal te gaan. Het opleggen van een inreisverbod belemmert hem dat. Hierover werd geen relevante motivering opgenomen in de bestreden beslissing, zo stelt hij, en de motieven die wél zijn opgenomen zijn niet relevant.

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat verzoeker werd gehoord en dat hij verklaarde dat hij matroos is. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij zich daar terdege van bewust was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

De juridische grondslag van het inreisverbod is artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”.

Uit paragraaf 1, tweede lid, 1°, die in casu wordt toegepast, wordt gesteld dat de verwijderingsbeslissing gepaard gaat met een inreisverbod indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verzoeker betwist niet dat hij zich in zulk een geval bevindt, maar betoogt dat hij onmiddellijk gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Met dit gegeven toont hij echter niet aan dat de verwerende partij geen inreisverbod kon opleggen, gelet op de voormelde bepaling. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het feit dat hij matroos is hieraan afbreuk doet, en dus al evenmin dat en om welke reden hierover zou moeten zijn gemotiveerd in het kader van het opleggen van het inreisverbod. Verder toont hij evenmin aan dat en om welke reden een afweging had moeten worden gemaakt tussen zijn belangen en die van de Belgische staat.

Met andere woorden: verzoeker toont niet dat de verwerende partij in casu geen inreisverbod kon opleggen.

Hierna zal worden nagegaan of verzoekers grieven relevant kunnen zijn bij de beslissing in zoverre zij de duur van het inreisverbod vastlegt op drie jaar.

Verzoeker betoogt dat de motivering bestaat uit knip- en plakwerk van de motieven die waren opgenomen in het bevel om het grondgebied te verlaten, maar die niet relevant zijn in het kader van het inreisverbod, terwijl men voorbijgaat aan de realiteit dat hij matroos is en dus de mogelijkheid moet hebben om aan land te komen.

Het is onmiskenbaar zo dat de verwerende partij de motivering van het inreisverbod deels heeft overgenomen uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten dat eraan vooraf is gegaan. Deze handelswijze resulteert in een ongelukkige verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, bepaling die uitsluitend van toepassing is op verwijderingsbeslissingen en die geen plaats heeft in een inreisverbod enerzijds, en het opnemen van motieven die weliswaar relevant kunnen zijn inzake het afleveren van een bevel, doch niet bij het opleggen van een inreisverbod anderzijds. Zo is de toets die werd gedaan betreffende de mogelijke schending aan artikel 3 van het EVRM in casu niet relevant. Een inreisverbod gelast op zich immers geen uitwijzing noch een verwijdering van het grondgebied, doch houdt enkel in dat het de betrokken derdelander verboden is om zich gedurende de geldingstermijn toegang te verschaffen tot het grondgebied of te verblijven op het grondgebied van de Schengenstaten (cf. artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet).

Evenwel leiden deze vaststellingen er niet per definitie toe te oordelen dat de motieven van het inreisverbod niet deugdelijk zijn. Het maakt de motieven die er in casu niet toe doen hoogstens overtollig.

In die optiek stelt de Raad vast dat de motieven die wél relevant zijn betrekking hebben op processen-verbaal wegens poging tot verkrachting, weerspanning, wederrechtelijk bezit van verdovende middelen en het onder invloed zijn van die middelen zodat verzoeker door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden, en het feit dat hij verklaarde in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben.

Verzoeker betoogt dat niet is aangetoond dat hij een gevaar zou vormen voor de openbare orde; hij werd tot op heden niet veroordeeld en dus moet het vermoeden van onschuld worden gerespecteerd, conform artikel 6 van het EVRM.

Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM, zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd. Het vermoeden van onschuld is een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat betrekking heeft op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De bestreden beslissing is evenwel geen maatregel van strafrechtelijke aard maar wel een administratieve rechtshandeling en dus kan verzoeker de schending van dit beginsel niet dienstig opwerpen. Het vermoeden van onschuld belet dus niet dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt over feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis hiervan een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Artikel 74/11, §1 voorziet in verschillende gradaties voor wat betreft de duur van het inreisverbod. Zo kan in "standaardgevallen" een inreisverbod worden opgelegd tot drie jaar, kan deze termijn worden verlengd tot vijf jaar wanneer de betrokkene fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden, en kan deze termijn worden overschreden wanneer de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De gemachtigde is in casu binnen de standaardtermijn gebleven en heeft geopteerd voor een termijn van drie jaar. Daargelaten de vraag of de juridische kwalificatie van de voormelde feiten als zijnde een schending van de openbare orde al dan niet correct is, moet erop worden gewezen dat ze in casu niet van belang is: de gemachtigde is immers, zoals reeds gesteld, binnen de standaardtermijn van maximum drie jaar gebleven. Bovendien, en bovenal, moet erop worden gewezen dat verzoeker de feiten op zich niet betwist. Uit het administratief verslag vreemdelingencontrole blijkt dat de politie werd opgeroepen door een prostituee die problemen had met een klant (verzoeker), dat verzoeker zich vijandig gedroeg tegenover de politie bij aankomst en zich weerspanning bleef gedragen zodat hij moest worden geboeid en dat hij ook daarna zich hevig verzette en daarbij in de hand van een agent beet, dat hij in het bezit was van een verpakking zilverpapier met daarin een witte substantie en dat hij geen identiteitsdocumenten op zak had. De verwerende partij kan dan ook bezwaarlijk worden verweten dat zij rekening heeft gehouden met deze gegevens in het kader van het onderzoek van de specifieke omstandigheden van het geval.

Verzoeker betwist verder niet, bevestigt zelfs, dat hij geen familie heeft in België of elders in de Schengenzone. Verder toont hij niet aan dat er redenen zijn, buiten zijn eigen wens om tijdens zijn vaarten aan wal te kunnen gaan, die maken dat hij het schip waarop hij werkt zou moeten verlaten wanneer dat aanmeert. De blote, niet toegelichte bewering dat het inreisverbod ernstige implicaties

heeft, doet daar niet aan af. In die optiek toont verzoeker niet aan welk belang hij heeft bij zijn grief dat niet werd gemotiveerd over het feit dat hij matroos is: het spreekt voor zich dat eenieder aan wie een inreisverbod wordt opgelegd dat liever niet heeft, en bij gebrek aan bijkomende argumenten die deze vaststelling niet overstijgen, komt de Raad tot de conclusie dat de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd.

In het licht van de niet-betwiste vaststellingen in de bestreden beslissing, toont verzoeker niet aan dat een inreisverbod voor de duur van drie jaar kennelijk onredelijk is.

2.3. Enig onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is niet aangetoond. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS